

a l'alçada del seu nivell econòmic. Allà es repeteix contínuament la típica història del "lolailo" marginat". Darrerament, però, R, notava com la mentalitat dels presos havia augmentat: "amb alguns podies arribar a llegir el diari".

Respecte el menjar, afirma amb contundència que "des que el porta una empresa, ha disminuït el nivell de quantitat i qualitat. De gana no et maten, i si més no, en comparació amb la Model (on vaig arribar a pesar cinquanta quilos i on olfatejar el plat suposava una nàusea immediata) era deliciós". Afirmació que també corrobora Juanjo Llop, un ex-pres de la Model, malalt de la S.I.D.A., actualment internat en un centre sòciosanitari de la Generalitat. "La varietat, és clar, deixa molt que desitjar". R. Ens explica com es distribueix l'espai en una cel·la "Intimitat? No sé què és això. El que és cert és que a base de temps i temps arribes a crear amb el teu company de cel·la una relació quasi familiar. Finalment l'acabes tractant com si fos la teva pròpia dona". I fora de les cel·les, R. considera que la relació que s'estableix, en general, entre els presos és molt denigrant: "la presó és una microsocietat. En ella s'hi donen el mateix tipus de rivalitats, competències i enveges que en el món trivial però d'una forma molt més accentuada. Arribes allà, et tantegen un temps, ensenyes les dents, i així, pots arribar a aconseguir un estatus per sobreviure. No hi ha unió. Tothom va a la seva".

Dels voluntaris, pensa: "en un pou d'impotència, veure'ls a ells, és senzillament refrescant". Per Mossèn Oliveras, el voluntariat és una tasca emocionant, tot i que requereix una experiència vital i una maduresa com a persona. Els voluntaris "fan de pont"

entre la societat i la vida a la presó.

La tasca dels voluntaris i objectors

Gemma Pedemonte, estudiant de vint-i-quatre anys, va treballar com a voluntària a Quatre Camins durant una any donant classes d'anglès al D.A.E., entre els presos conegut amb el nom d'"Oasis", un mòdul habilitat per al tractament i rehabilitació de toxicòmans. Com a experiència personal, viure d'aprop Quatre Camins l'ha enriquit moltíssim: "el tracte amb els presos va ser molt amè, tenien ganes de participar, fer coses, potser em vaig trobar amb el més *selecte* de la presó, en quant que allà no podia estar ningú que no sentís veritables ganes de sortir-se'n. Com veia els presos? Al D.A.E. es respirava una llibertat, sempre sempre, de lletra petita".

Xavi Planas és un jove que treballà a la presó com a objector de consciència fins al desembre del passat any. Primer com a encarregat de la secció d'esports i més tard a les oficines. Afirmar haver passat una experiència que no creu que l'hagi canviat però, si més no, que l'ha fet pensar moltíssim: "te n'adones que per moltes comoditats que puguin tenir els presos, allò no és vida".

Joan Girbau té trenta-nou anys i actualment és mestre a l'Institut de Can Bassa de Granollers. És professor voluntari a Quatre Camins des de fa uns cinc anys i durant aquest temps ha pogut viure d'aprop l'ambient de la presó i reflexionar sobre el paper del voluntari, que ell troba en els centres penitenciaris com "una bufada d'aire fresc".

Per Girbau "tothom no pot ser voluntari a una presó" cal un alt grau

de maduresa personal i de coneixement de les relacions humanes: "en un lloc com aquest cadascú ha de saber quin és el seu paper", l'ego personal no s'ha de deixar alimentar pel que puguin dir els presos. El respecte per la privacitat de les persones i la responsabilitat de complir els compromisos també són per a ells requisits fonamentals.

Girbau veu Quatre Camins com un món "tancat i endogàmic" on hi ha gent "molt castigada per la vida" i que actuaria com qualsevol actuaria en un lloc així, hi ha un ambient de "pati de col·legi": gent que protegeix a un altra, jerarquia entre ells, petits conflictes, etc. Pel que fa als interns considera que "la presó és un reflex de la societat" hi ha tot tipus de gent, de tots els nivells econòmics, religiosos i culturals. En aquest sentit, afirma que la presó és la "claveguera de la societat" perquè recull tots els delinqüents dels diferents estatus.

Pel que fa a les instal·lacions, Girbau assegura que "la presó de Quatre Camins no té res a veure amb la imatge de presó americana". És un lloc molt net, amb calefacció, cel·les austeres, menjar bo, fins i tot a cada cel·la hi ha una televisió amb Canal +. A això es contraposa la manca d'intimitat i de llibertat. Aquest fet corrobora la idea que Quatre Camins "és una gàbia d'or, però és una gàbia".

Girbau no considera la presó com un lloc de càstig, sinó tot el contrari: "A les persones els has de donar allò que necessiten, la justícia ja els ha donat allò que es mereixen". Els seus sentiments com a catòlic el van impulsar a ser voluntari, un impuls que sap molts tenen, encara que no estiguin vinculats amb la religió i que troba que es poden resumir en les següents paraules de l'Evangelí de Sant Mateu

**ESTÈTICA
i
BELLESA**

JUDIT

- Tractaments facials i corporals
- Drenatge linfàtic
- Recuperador electrònic
- Sauna finlandesa
- Solàrium UVA
- Banyera hidromassatge
- Squash gratuït
- Depilació elèctrica i a la cera

Telèfon 842 03 74
Miguel Cervantes, s/n.
LA ROCA DEL VALLÈS

**JOCS
i
JOGUINES**

MARIGÓ

LA ROCA DEL VALLÈS

ARCO Impremta • Copisteria • Disseny Gràfic •

Carretera Dosrius, 46
Tel. 846 09 05 • Fax 871 18 89
08440 CARDEDEU

Carretera Vella, 104
Tel. i Fax 867 46 37
08470 SANT CELONI